

DIERENLIEFDE 'Door één adoptie redden we twee honden'

Haarlems huis voor Turkse straathonden

Hun liefde voor honden is groot. Toen Caroline Dieleman en Meike Bax filmpjes zagen hoe op sommige plekken in Turkije momenteel wordt omgegaan met straathonden, besloot het stel weer een viervoeter uit Istanboel te adopteren. Het werd Deezi (9).

Wessel Mekking
w.mekking@mediahuis.nl

Haarlem ■ Na het aannemen van een nieuwe wet die het makkelijker maakt om in Turkije straathonden in te laten slapen, zijn veel viervoeters daar vogelvrij, weet het stel. Hun magen draaiden om toen ze de beelden zagen van een massagraf en een man die lachend een hond afmaakte. Zo snel mogelijk wilden ze weer een hond uit Turkije adopteren, via Animal Care Projects (zie kader). Dankzij deze Haagse organisatie gaven ze al eerder viervoeters een nieuw thuis in Haarlem.

Spannend

Hun oog viel dit keer op Deezi. De twee hadden weliswaar filmpjes en foto's gezien van deze hond, maar toch was het spannend toen ze haar op 24 augustus op gingen halen op het Brusselse vliegveld Zaventem. „Hier in Nederland ga je kijken in een asiel of je een klik

hebt”, weet Dieleman. Bij het adopteren van een hond uit Turkije, kan dat niet. Gelukkig voelde Deezi zich meteen op haar gemak. „Op het vliegveld werden we al helemaal afgeleberd. Zo blij was ze.” Ook met de andere honden klikte het. „Ze paste meteen binnen het gezin. Ik heb nog nooit zo'n makkelijke hond gehad.”

In de huiskamer van Dieleman liggen en zitten tijdens het interview vijf honden: Yuna (10), Deezi (9), Noe-Noe (9), Jackie (3) en Chap (9). Zij is van de grote viervoeters. 'Lellen' van honden, noemt ze haar huisdieren. Toen ze moest verhuizen, koos ze bewust voor een woning aan de rand van de Hekslootpolder, een prima plek om met de honden te wandelen. Dieleman kan niet zonder deze dieren. „Ik trok het niet zonder honden, het was echt geen leven.”

Haar vriendin is van de kleine viervoeters. Het stel adopteerde eerder honden uit Roemenië en Gran Canaria. Ze wonen weliswaar niet samen, maar vormen met

de honden en het kind van Meike, Zen (19), één gezin. Hun dieren brachten hen letterlijk samen. De twee ontmoetten elkaar tijdens het uitlaten van hun viervoeters.

Hangertjes

Bij Dieleman is de liefde voor honden zichtbaar. Ze heeft haar overleden viervoeters op haar armen laten tatoeëren en om haar nek bungelen hangertjes met de as van Bo, Fanta, Nikki, Beer, Storm en Skolly. De Haarlemse wijst naar kistjes op de schouw in de huiskamer. Daar zit as in van haar overleden honden. „Het mooiste aan honden vind ik dat ze zo flexibel zijn.” Zoals Bo, die ze eerder adopteerde. Die verstopte zich aanvankelijk vooral in de achtertuin. „Hij werd later zo'n trotse hond. Met een krul in z'n staart liep hij buiten rond. Uiteindelijk liet Bo zich aaien. Een cadeau.”

Door het adopteren van één hond redden de vrouwen in hun ogen twee honden. Deezi krijgt een fijn bestaan in Haarlem, terwijl in

Meike en Caroline met hun vijf honden Yuna, Deezi, Noe-Noe, Jackie en Chap.

FOTO'S UNITED PHOTOS/TOUSSAINT KLUITERS

het volle Turkse asiel, waar Animal Care Projects nauw mee samenwerkt, een plek vrijkomt voor een zwerfhond. „Zo wordt voorkomen dat die wordt afgemaakt”, zeggen ze.

„We hebben een voorkeur voor de wat oudere honden, omdat die

het minst snel worden geadopteerd.” Dat heeft als nadeel dat ze meestal niet nog vele jaren leven. Nikki overleed acht maanden na aankomst in Haarlem. „Ze heeft hier toch nog een fijn leven gehad.” Het liefst zou het stel nog meer honden adopteren. „Diep in je hart wil je ze allemaal het beste geven. Maar je moet het wel kunnen behappen.” De zorgkosten kunnen bijvoorbeeld flink oplopen.

Goudkorrels

Ondertussen lonkt Noe-Noe, een kruising tussen een labrador en een Anatolische herder, naar de verslaggever. „Ze is bijzonder knap en dat weet ze zelf ook”, lacht Dieleman. De trefkampte met een heupafwijking toen ze in Nederland arriveerde. Dieleman ging met haar naar de enige holistische dierenarts in Nederland. Een operatie met goudkorrels bracht uitkomst. Gelukkig betaalde Animal Care Projects een groot deel van de kosten. Het stel is vol lof over de organisatie.

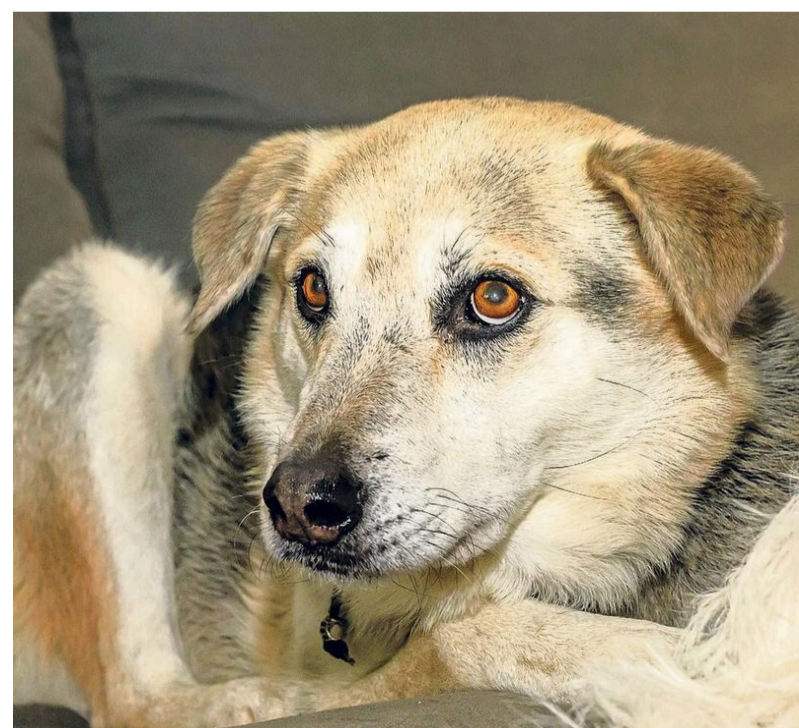
Het adopteren van een hond uit het buitenland is niet voor iedereen weggelegd, denken de vrouwen. „Ze hebben meestal een rugzakje en ze hebben tijd nodig om aan jou aan en je huis te wennen”, weet Bax. Haar vriendin vult aan: „Sommige honden zijn bang voor mannen op straat door wat hen in het buitenland is aangedaan.” Niet

zelden hebben ze moeten vechten voor hun eten. Geduld is belangrijk bij het adopteren van een hond uit het buitenland, hebben ze ervaren. „In het begin moet je ze routine bieden. Loop zo veel mogelijk hetzelfde rondje en houd het klein. Een

hond moet wennen aan jouw leven”, adviseert Bax. „Je hoeft niet 24 uur per dag thuis te zijn, maar zeker in het begin moet je alle aandacht aan een dier geven. De ene hond went sneller dan de andere. Als je ze liefde, aandacht en rust geeft, dan zijn ze

zeker te redden.” Hun droom is om ooit op een boerderijte honden met 'rugzakjes' en handicaps op te vangen om ze ter adoptie aan te bieden. „Een soort tussenstation”, ziet Bax al voor zich. „Hoe meer asielhonden uit Turkije zijn, hoe beter.”

„Diep in je hart wil je ze allemaal het beste geven. Maar je moet het wel allemaal kunnen behappen

Deezi voelt zich thuis in Haarlem.

Protest in Turkije tegen de nieuwe wet.

ARCHIEFFOTO AP

'Zulke beelden blijven op je netvlies staan'

Petra Houtman is een van de vrijwilligers van stichting Animal Care Projects (ACP). Ze vertelt dat met het aannemen van de nieuwe wet zwerfhonden het zwaarder te verdruren hebben gekregen in Turkije. De penningmeester zag ook afschuwelijke filmpjes van afgemaakte honden in een massagraf. „Zulke beelden blijven op je netvlies staan”, zegt Houtman. ACP werkt momenteel samen met één particulier asiel in de Turkse hoofdstad Istanboel dat wordt beheerd door dierenwelzijnsorganisatie Gökürk Hayvan Sevenler Derneği (Vereniging van Dierenliefhebbers Gökürk). Dat pro-

beert zo veel mogelijk honden op te vangen, maar loopt ook tegen de grenzen aan. „Ze hebben te weinig ruimte”, weet Houtman. Een hond adopteren kan daardoor bij het asiel voor verlichting zorgen. Toch gaat ACP niet over één nacht ijs. Wie een viervoeter wil adopteren, moet eerst een vragenlijst invullen. Als de antwoorden daarop in orde zijn, komt ACP op huisbezoek. „Als dat ook een goed gevoel geeft, wordt het proces in gang gezet.” Honden die worden geadopteerd, ondergaan onder meer een bloedtest op buitenlandse ziektes, worden gevaccineerd, ontwormd en geïmunitiseerd of gesteriliseerd.

Ná een adoptie kom ACP weer langs om te kijken hoe het met de hond gaat. 'Geduld hebben' is belangrijk, vertelt Houtman. Adoptiehonden hebben vaak op straat veel meegevoerd en daardoor een rugzakje. Soms moeten de viervoeters lang wennen voor ze zich thuis voelen. Door de omstrede wet, waar ook in Turkije massaal tegen werd geprotesteerd, ziet het asiel waar ACP mee samenwerkt de belangstelling voor adopties toenemen. Houtman merkt in ons land nog niet dat de interesse in het adopteren van een hond via haar stichting (animalcare-projects.nl) toeneemt.

„Sommige honden zijn bang voor mannen op straat door wat hen in het buitenland is aangedaan